

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1933).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 120. Ἐξαμηνίᾳ δραχ. 65. Τρίμηνι δραχ. 35.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ἑλῶν ἐν γένει τῶν ἑλλαν Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέμησε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπίδου ἑριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 27 Ἰανουαρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 9

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΗΧΗΝΟΓΡΑΜΜΑ ΥΠΟ Γ. Η. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Τὰ λόγια τῆς Σάρας τὴν εἶχαν κάποτε οὐτε γύρισε κἀν νὰ κοιτάξῃ τὴν Ἐριμύ. Κι' ἔμως ἡ Ἐριμύ ἦταν ἡ ὠραιότερη κοῦκλα ἀπ' ὅσες εἶχε ἰδεῖ στὴ ζωὴ τῆς.

—Ἄς καθήσουμε, εἶπε ἡ Σάρα. Καὶ πρῶτα ἀπ' ἅλα ἀς σὲ συστήσω στὴν Ἐριμύ. Ἐριμύ, νὰ ἡ Ἐρμίνα Σαίντ-Τζῶν, Ἐρμίνα, νὰ ἡ Ἐριμύ. Θὰ ἤθελες νὰ τὴν πάρῃς ἀγκαλιά;

—ὦ! μοῦ τὸ ἐπιτρέπεις; ἔκανε ἡ Ἐρμίνα ἐκθαμβη. Θέ μου, τί ὁμορφὴ ποῦ εἶναι!

Καὶ ἡ Σάρα τῆς ἔβαλε τὴν κοῦκλα στὴν ἀγκαλιά τῆς. Ποτέ, οὔτε σ' ὄνειρό τῆς δὲν εἶχε φαντασθῇ ἡ Ἐρμίνα τίς εὐτοχισμένες ὥρες ποῦ πέρασε μαζί με τὴ Σάρα ὡς τὴ στιγμή ποῦ σήμανε γιὰ τὸ πρόγευμα.

Ἡ Σάρα καθισμένη σταυροπόδι ἐπάνω στὸ χαλί μπρὸς στὴ φωτιὰ, τῆς διηγόταν ἀπειρα θαυμαστὰ πράγματα: γιὰ τὴ ζωὴ τῆς στὶς Ἰνδίες, γιὰ τὸ ταξίδι τῆς ἔκεινο ἔμως ποῦ ἔκανε τὴν Ἐρμίνα νὰ κρέμεται ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς ἦταν οἱ διάφορες φανταστικὲς ἱστορίες ποῦ τῆς εἶπε γιὰ τίς κοῦκλες: τὴ διαβεβαίωσε πῶς οἱ κοῦκλες περιπατοῦν, πῶς μιλοῦν, πῶς κάνουν ὅ,τι θέλουσιν ὅταν δὲν εἶναι μπροστὰ ἄλλοι ἄνθρωποι, μὰ κρύβουσιν στὴ στιγμή ὅσες τους αὐτὲς τίς χάρες μόλις μπῆ κάποιος μὲς στὴν κάμαρα. Καὶ ἔξαφνα, ἐκεῖ ποῦ διηγόταν πῶς ἀνακάλυψε τὴν Ἐριμύ, ἡ Σάρα ἀλλάξε ἐκφραση. Θὰ

λεγε κανεὶς πῶς ἓνα σύννεφο ἦρθε καὶ σκοτεινίωσε τὴ λάμψη τῶν μεγάλων τῆς ματιῶν. Ἐδῶκα ἓναν ἀναστεναγμὸ τόσο βαθὺν ποῦ ἔμοιαζε μὲ βογγητὸ κι' ὕστερα ἔσφιξε τὰ χεῖλια τῆς σὰν νὰ ἔβαζε μεγάλη προσπάθεια. Ἡ Ἐρμίνα δικισθάνθηκε, πῶς ἂν ἡ Σάρα ἦταν ὅποιοδήποτε ἄλλο κορίτσι θὰ ἀναλυθῆται σὲ δάκρυα. Μὰ ἡ Σάρα κρατήθηκε.

—Σὲ πονεῖ τίποτε; ρώτησε δειλὰ

κάθε τι ἄλλο στὸν κόσμον ἦταν τὸ νὰ μείνῃ δυὸ λεπτὰ μονάχη με τὸν πατέρα τῆς. Γι' αὐτὸ ἡ ἐρώτηση τῆς Σάρας τὴν ἔβαλε σὲ φοβερὴ ἀμηχανία.

—Δὲν τὸν βλέπω σχεδὸν ποτέ μου, τραύλισε. Ὅλο τὸν καιρὸ τὸν περνάει μέσα στὴ βιβλιοθήκη του διαβάζοντας.

—Ἐγὼ τὸν δικό μου τὸν ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ πανάω τώρα, γιατί ἔφυγε.

Ἀκούμπησε τὸ μέτωπό τῆς στὰ γόνατα ποῦ τὰ κρατοῦσε σφιχτὰ ἐνωμένα κι' ἔμεινε ἔτσι ἀκούνητη.

—Τώρα θὰ βάλῃ τὰ κλάματα, εἶπε μέσα τῆς ἡ Ἐρμίνα.

Μὰ ὄχι, ἡ Σάρα δὲν ἔχουσε οὔτε ἓνα δάκρυ. Τὰ μαῦρα τῆς μαλλιά κρέμονταν μπροστὰ στὸ πρόσωπό τῆς κι' ἔμεινε πάντα ἀκούνητη. Ὑστερα, δίχως νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι τῆς, εἶπε:

—Τοῦ ὄποσχεθῆκα νὰ φανῶ γενναία. Καὶ θὰ φανῶ. Πῶς εἶναι γενναῖοι οἱ στρατιῶτες; Νά, ἔτσι κι' ἐγώ. Ὁ μπαμπὰς εἶναι στρατιώτης. Ἄν γινόταν πόλεμος θὰ ἔπρεπε νὰ ὑποφέρῃ τὴν πείνα, τὴν κούραση, ἴσως καὶ νὰ πληγωνόταν βαρειά. Δὲν θὰ ἔδωκα ἔμως οὔτε ἓνα παράπονο ἀπὸ τὸ στόμα του. Ὅ-

τε ἓνα. Ἡ Ἐρμίνα τὴν κοιτάζε με δέος καὶ θαυμασμὸ. Ἡ Σάρα ἦταν τόσο διαφορετικὴ ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους γύρω τῆς.

Σὲ λίγο ἡ Σάρα σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τίναξε τὰ μαλλιά τῆς πίσω μ' ἓνα παράξενο χαμόγελο.

—Ἄν μπορούσα νὰ μιλῶ πολὺ καὶ νὰ λέω ὅσα μοῦρχονται στὸ μυαλό μου, τότε θὰ εἶχα περισσότερο κου-

«Μὰ, Σάρα, ἐδῶ βρισκεσαι; εἶπε ἡ μίς Μιντόν».

ἡ Ἐρμίνα, κοιτάζοντάς τη στὰ μάτια.

—ὦ ναι, ἔκανε ἡ Σάρα σὲ λίγο. Μὲ πονεῖ, μὰ ὄχι στὸ σῶμα μου.

Κι' ὕστερα πρόσθεσε χαμηλόφωνα, σὰν νὰ μὴν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὴ φωνὴ τῆς νὰ τρέμῃ:

—Τὸν ἀγαπᾷς πολὺ τὸν μπαμπά σου.

Ἡ Ἐρμίνα σοῦρωσε τὰ χεῖλη τῆς. Ντρεπόταν νὰ ὁμολογήσῃ πῶς ἔκεινο ποῦ φοβόταν περισσότερο ἀπὸ

ράγιο. Δεν θα με κάνη να ξεχάσω, βέβαια, μα θα μου δώση δύναμη.

Η Ερμίνια δίχως να ξέρη το γιατί, ένοιωσε τὸ λαμπρὸ της νὰ σφίγγεται καὶ τὰ δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια της.

— Η Λαβίνια καὶ ἡ Τζέσση εἶναι ἀγαπημένες φίλες, εἶπε μὲ ἀλλοιωμένη φωνή. Πόσο θάθελα νὰ γινόμαστε κι ἐμεῖς. Θέλει νὰ γίνω φίλη σου; Ἐσὺ εἶσαι πολὺ ἐξυπνη καὶ τὸ ξέρω καλὰ πὼς εἶμαι τὸ πῶ καυτὸ κορίτσι μέσα σ' ἔλο τὸ σχολεῖο, ἀλλὰ... νοιώθω τόση φίλια γιὰ σένα!

— Κι' ἐγὼ τὸ θέλω πολὺ, εἶπε ἡ Σάρα. Γίνεται κανεὶς καλύτερος ἔταν ξέρει πὼς τὸν ἀγαποῦν. Ναι, ἄς γίνουμε φίλες. Καί, ξέρεῖς τί;—τὰ μάτια της ἐλαμψαν ἀπὸ χαρὰ—θὰ σὲ βοηθῶ νὰ μαθαίνης τὰ γαλλικὰ σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' Δόττη

Ἄν ἡ Σάρα ἦταν ἓνα κορίτσι ἑμμοι μὲ τ' ἄλλα, ἡ ζωὴ ποὺ τῆς εἶχαν ὀργανώσει στὸ Παρθεναγωγεῖο τῆς μὲς Μιντοῖν θὰ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνη γιὰ τὴν ἐξέλιξη τοῦ χαρακτῆρα της. Τῆς φέρονταν ὅχι ὅπως φέρονται σ' ἓνα κοριτσάκι, μα ὅπως φέρονται σ' ἓναν ἐπίσημο ξένο ποὺ τιμᾶει τὸ σπίτι ποὺ τὸν φιλοξενεῖ. Ἄν ἡ Σάρα ἦταν φαντασμένη καὶ αὐταρχική, ἔλες αὐτὲς οἱ περιποιήσεις καὶ οἱ κολακείες θὰ τὴν εἶχαν κάνει ἀνυπόφορη. Ἄν δὲν τῆς ἄρεσαν τὰ γράμματα, μπορούσε νὰ μὴ μάθῃ τίποτε ἀπολύτως χωρὶς νὰ φοβηθῇ κανέναν.

Ἡ μὲς Μιντοῖν κατὰ βᾶθος δὲν τὴν ἀγαποῦσε διόλου, μα ἦταν πολὺ ἐξυπνη καὶ οὔτε ἔλεγε ποτὲ οὔτε ἔκανε τίποτε ποὺ θὰ μπορούσε νὰ δυσανεστήσῃ τὴν τόσο πολυτίμη οἰκότροφό της. Γιατὶ γνώριζε πολὺ καλὰ, πὼς ἂν ἡ Σάρα ἔγραφε στὸν πατέρα της πὼς δὲν ἦταν εὐχαριστιμένη ἢ πὼς κακοπερνοῦσε στὸ σχολεῖο, ἔλαχαγὸς Κρήθ θὰ τὴν ἐπαιρνε ἀμέσως ἀπ' ἐκεῖ.

Ἡ μὲς Μιντοῖν εἶχε τὴ γνώμη πὼς ἔταν ἓνα παιδί βλέπει ἔλες του τίς ἐπιθυμίες ἢ τίς ἰδιοτροπίες νὰ ἐκπληρώνονται καὶ εἶναι ἐλεύθερο νὰ κάνη ὅ,τι θέλει, ἀναγκαστικὰ ἀγαπάει τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ὑποχωροῦν σ' ἔλα τὰ καπρίτσια του. Σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχὴ αὐτὴ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ παρὰ νὰ ἐπαινῇ τὴ Σάρα γιὰ τὴ φιλομάθειά της, γιὰ τοὺς καλοὺς της τρόπους, γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ εἴδεινε στίς συμμαθήτριές της, γιὰ τὴ γενναιοδωρία της, ἔταν βγαίνοντας ἔξω μὲ τὸ τσαντάκι της γεμάτο λεπτὰ συγκαυτῶσε στὸ δρόμο

ἓνα ζητιάνο. Ἄν ἀπὸ φυσικὸ της δὲν εἶχε τόσο καλὸ χαρακτῆρα θὰ εἶχε γίνε φθερὰ φαντασμένη κι' ἀκατάδεχτη. Μὰ τὸ μικρὸ της μυαλούδάκι δούλευε μὲ πολλὴ λογικὴ καὶ ἔκρινε ἀμπερόληπτα καὶ τὸν ἑαυτὸ της καὶ τοὺς ἄλλους. Πολλὲς φορές ἔλεγε τίς σκέψεις της αὐτὲς στὴν Ερμίνια.

— Σ' ἔλα τὰ πράγματα πρέπει κανεὶς νὰ ἔχῃ τύχη, τῆς ἔλεγε. Ἐγὼ ἤμουν πολὺ τυχερὴ πάντα σὲ ἔλα. Ἐχω τύχη ποὺ μοῦ ἀρέσουν τὰ βιβλία καὶ μαθαίνω εὐκόλα ὅ,τι μ' ἐνδιαφέρει. Ἐχω τύχη ποὺ ἔχω ἓνα μπαμπὰ ὁμορφον, ἐξυπνον καὶ καλὸν ποὺ μοῦ κάνει ὅ,τι κι' ἂν ἐπιθυμῶ. Ἴσως σὲ βᾶθος νὰ μὴν εἶμαι καὶ τόσο καλὴ ὅσο μὲ νομίζουν. Μὰ ἔταν ἀκούς ἀπ' ἔλους τόσο καλὰ λόγια, ἔταν σοῦ κάνουν ὅ,τι θέλεις, πὼς νὰ μὴν εἶσαι καλὴ κι' εὐγενικὴ μαζί τους; Ἴσως νὰ εἶμαι φρικτὴ ἀλλὰ νὰ μὴν τὸ μάθῃ κανεὶς ποτὲ γιατί δὲν μοῦ τυχε ὡς τώρα ἢ παραμικρὴ στενοχώρια.

— Ἡ Λαβίνια δὲν ἔχει ποτὲ της καμμιά στενοχώρια, ἔκανε ἡ Ερμίνια θυμωμένη, καὶ ἔμως εἶναι ἀνυπόφορη.

Ἡ Σάρα ἔτριψε τὴ μύτη της μὲ τὸ δάχτυλό της κι' ὕστερα εἶπε σκεπτικῆ.

— Μπορεῖ νὰ φαίνεται κκκκί, γιατί μεγαλώνει.

Ἡ Σάρα εἶχε ἀκούσει τελευταία τὴν μὲς Ἀμέλια ποὺ ἔλεγε ὅτι ἡ πρόωρη ἀνάπτυξη της Λαβίνιας εἶχε βλαβερὴ ἐπίδραση στὴν ὕγεια της καὶ στὸν χαρακτῆρα της καὶ τώρα θυμόταν τὰ λόγια αὐτὰ γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴ Λαβίνια.

Ἡ ἀλήθεια ὡστόσο ἦταν πὼς ἡ Λαβίνια ζήλευε φρικτὰ τὴ νέα μαθήτρια. Ὡς πὸν νὰ ἔρθῃ ἡ Σάρα καὶ νὰ τὴν ἐκθρονίσῃ αὐτὴ κρατοῦσε τὰ σκήπτρα, σ' ἔλο τὸ σχολεῖο. Οἱ συμμαθήτριές της τῆς ὑποχωροῦσαν πάντα σὲ ἔλα γιατί ἄλλοίμονο ἂν τολμοῖσαν νὰ τῆς ἀνισταθοῦν. Τυραννοῦσε τίς μικρὲς κι' ἔκανε τὴ σπουδαία στίς συνομήλικές της.

Ἦταν ἀρκετὰ νόστιμη καὶ τὰ φρεμάτὰ της στὴν ὠρα τοῦ περιπάτου ἔκαναν πάντα τὴ μεγαλύτερη φιγούρα, ὡς τὴν ὠρα ποὺ παρουσιάστηκαν τὰ βελουδένια παλτά, οἱ γοῦνες καὶ τὰ καπέλλα τῆς Σάρας καὶ ὡς τὴ στιγμή ποὺ ἡ μὲς Μιντοῖν ἔβαλε αὐτὴν στὴν κεφαλὴ τῆς συνοδείας. Ἡ Λαβίνια ἔνοιωσε μεγάλη πίκρα γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἰότερα σιγά-σιγά, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς ἡ Σάρα ἀναγνωρίζοταν πραγματικὰ γι' ἀρχηγὸς ἀπ' ἔλους, ὅχι γιατί φαίνονταν τυραννικὴ, ἀλλὰ ἀπεναντίας γιατί ποτὲ της δὲν ἀπαιτοῦσε τίποτε.

Ἡ Τζέσση μὲ τὴν ἀφέλειά της εἶχε κάνει ἔξω φρενῶν τὴν «ἐπιστήθεια» φίλη της, μιά μέρα ποὺ τῆς εἶπε:

— Πρέπει νὰ πῆ κανεὶς τὸ δίκιο γιὰ τὴ Σάρα Κρήθ. Δὲν εἶναι διόλου φαντασμένη μ' ἔλα της τὰ πλούτη. Ἐγὼ, γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἂν εἶχα τόσα ὄρατα πράγματα ὡς κι' αὐτὴν κι' ἂν ἔλοι γύρω μου μὲ θαύμαζαν, θὰ τὸ ἐπαιρνα ἀπάνιο μου. Εἶδες πὼς τὴν βάζει πάντα μπρὸς ἢ μὲς Μιντοῖν τὴν ἡμέρα ποὺ εἶναι ἢ ἐπίσκεψη τῶν γονέων καὶ κατεβαίνουμε ἔλες στὸ σαλόνι;

— Ἡ ἀγαπητὴ μὰς Σάρα πρέπει νὰ κατέβῃ στὸ σαλόνι γιὰ νὰ μιλήσῃ μὲ τὴν κυρία Μόσγκραινη γιὰ τίς Ἰνδίες! ἔκανε ἡ Λαβίνια ποὺ κατὰφερε νὰ μιμηθῇ στὴν ἐντέλεια τὴν προφορά καὶ τὸ ὕφος τῆς μὲς Μιντοῖν. «Ἡ ἀγαπητὴ μὰς Σάρα θὰ μιλήσῃ γαλλικὰ μὲ τὴν λαϊκὴ Πίτικιν. Ἐχει τόσο ὄρατα προφορά!» Ὡστόσο τὰ γαλλικὰ της δὲν τῆς τὰ ἔμαθαν ἔδω μέσα. Δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ εἶναι καὶ τόσο ἐξυπνη γιὰ νὰ τὰ μάθῃ. Αὐτὴ ἢ ἴδια τ' ὁμολογεῖ πὼς ἔμαθε ἀπὸ μικρὰ παιδάκι ἀκούγοντας τὸν πατέρα της νὰ μιλά. Κι' ἔσο γιὰ τὸν πατέρα της, δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο ἐξαιρετικὸ πρᾶγμα νᾶσαι ἀξωματικὸς στίς Ἰνδίες!

— Μὰ, εἶπε ἀργὰ ἡ Τζέσση, δὲν εἶναι μόνο ἀξωματικὸς, κυνηγᾶει καὶ τίγρεις.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΗ

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ

ΙΑ. 34

Μπάσε τὸν ξένον σπίτι σου Συγχύσεις νὰ σοῦ δώσῃ Κι' ἀπ' τὰ δικὰ σου πράγματα, Νὰ σὲ ἀποξενώσῃ.

ΙΓ. 9-10

Ἄν σὲ καλέσῃ ἄρχοντας, Ἐσὺ νὰ ὑποχωρήσῃς Καὶ τόσο ἐντονώτερες Θὰ γίνον οἱ προσκλήσεις. Μὴ σπεύδῃς πρῶτος νὰ βρεθῆς, Γιατ' ἴσως σ' ἀπωθήσουν, Ἄλλὰ καὶ μὴ μακριὰ σταθῆς Μήπως σὲ λησμονήσουν...

ΚΒ. 7

Νὰ συγκολληθῆς ὅσομακο Σπασμένο ἂν προσπαθήσῃς, Ἡ κοιμισμένοι ἀνθρώποι Βαθεῖα, νὰ τὸν ἐκνήσῃς, Ἐτσι εἶναι κι' ἂν διδάγματα Σ' ἀνόητον σκορπίσῃς.

ΛΑ. 2

Πάνεις σκιά στὴ χούφτα σου; Πίσω ἀπ' ἀνέμους τρέχεις; Ἐτσι εἶναι κι' ἂν σ' ὄνειράτα Πάρα πολὺ προσέχῃς.

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΕΡΡΕΝ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ σημερινὸ κορίτσι εἶν' ἔνα ἐλεύθερο πλάσμα ὅσο σχεδὸν κι' ἔν' ἀγόρι. Βγαίνει ἔξω καὶ μονάχο του, πηγαίνει παντοῦ, μαθαίνει ὅσα γράμματα θέλει, κάνει γυμναστικὴ, λαβαίνει μέρος σὲ ἀγῶνες, ἐργάζεται, ἔταν ἔχη ἀνάγκη, ἔπου μπορεί, πηγαίνει καὶ στὸ Πανεπιστήμιο, χωρὶς οἱ τυμφοιτητὲς νὰ τοῦ φωνάζουν, ὅπως ἄλλοτε «στὴν κουζίνα! στὴν κουζίνα!», —κι' αὐτὸ, πολλὲς φορές, ἀπὸ τελείωσε δημοσίον Γυμνάσιον μικτὸ—καὶ βγαίνει γιατρός, δικηγόρος, φιλόλογος... Ἐ, ἄλλῃ φορὰ δὲν ἦταν ἔτσι. Στὴν Ἑλλάδα, τὸ κορίτσι ζοῦσε περριορισμένο στὸ σπίτι. Δὲν τὸ ἀφηναν καλὰ-καλὰ νὰ τελειώσῃ οὔτε τὸ κατώτερο Παρθεναγωγεῖο. Δὲν μπορούσε νὰ βγαλῆ ἔξω παρὰ μόνο μὲ τοὺς «μεγάλους». Καὶ γιὰ ἐργασία, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χειροτεχνήματα τοῦ σπιτιοῦ, τὴ μαγειρικὴ καὶ τὴ νοικοκυρωσύνη, οὔτε λόγος. Σὲ ἰδιωτικὸ γραφεῖο; σὲ ὑπουργεῖο; σὲ Τράπεζα; σὲ μαγαζὶ; σὲ Θεὸς φυλάξοι! Μόνο τὰ φτωχὰ κορίτσια τοῦ λαοῦ ἐργάζονταν σ' ἐργοστάσια καὶ, ἂν εἶχαν τὸν τρόπο, σποῦδαζαν στὸ Ἀρσάκειο καὶ γίνονταν δασκάλες.

Αὐτὰ ὡς ἔδω καὶ πενήντα, καὶ σαρὰντα ἀκόμα χρόνια. Φαντασθῆτε τώρα τί γινόντο πρωτότερα, τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἀνεξαρτησίας, ἢ παλαιότερα, τὸν καιρὸ τῆς τουρκοκρατίας. Τὸ κορίτσι, ἢ γυναίκα, ζοῦσαν καθαυτὸ σὲ γυναικωνίτη—νὰ, σ' ἓνα γυναικωνίτη ὡς τῶν παλαιῶν ἐκκλησιῶν μὲ τὰ καφάσια. Μόνο ποὺ δὲν φοροῦσαν καὶ φερετζὲ ὡς τίς Τούρκισσες δὲν μπορούσαν ἔμως νὰ παρουσιασθοῦν σὲ ἄντρα ἂν δὲν ἦταν στενὸς συγγενής. Φυσικὰ, μὲ τὸν καιρὸ τὰ πρᾶγματα ἄλλαξαν. Κάποια ἐλευθερία εἶχε ἀρχίσει νάχη κι' ἡ γυναίκα στὴν Ἑλλάδα, ποὺ μεγάλωσε ἀπὸ τοῦ ἰδρύθησαν τὰ Ἀρσάκεια. Ἀλλὰ πὼς ἦρθε ἀξαφνα ἔλη αὐτὴ ἢ μεταβολὴ; πὼς τὸ σημερινὸ κορίτσι ἔφτασε νὰ διαφέρει τόσο πολὺ ἀπὸ τὸ κορίτσι ὅπως ἦταν ἔδω καὶ πενήντα ἢ σαράντα χρόνια; Αὐτὸ ὀφείλεται σὲ μιά μεγάλη Γυναίκα, σὲ μιά ὑπέροχη Ἑλληνίδα. Κορίτσια μου, ἂν σήμερα εἴσατε ἐλεύθερα σχεδὸν ὡς ἀγόρια, τὸ χρωστᾶτε στὴν Καλλιρρὴ Παρρέν—αὐτὴν ποὺ, γιὰ πιά δγδόντα χρόνων, πέθανε τὴν Τρίτη, 16 Ἰανουαρίου, καὶ κηδεύθηκε μὲ ἔλες τίς τιμὲς τὴν ἐπομένη.

Μεγάλῃ, ἀλήθεια, φυσιογνωμία ἢ Καλλιρρὴ Παρρέν! Γεννήθηκε στὸ Ρέθυμνο τῆς Κρήτης τὸ 1861—Σιγανὸς μὲ τὸ πατρικὸ της ὄνομα—σποῦδαζε στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴ Γαλλία καὶ, γυρίζοντας στὴν Ἀθήνα νεώτατη, ἀρχίσε ἀμέσως τὸν ἀγῶνα της. Κι' ὁ ἀγῶνας της ἦταν νὰ βελτιώσῃ τὴ θέση τῆς ἐλληνίδας γυναίκας, νὰ τὴν κάμῃ πῶς Ἑυρωπαϊά στὴ ζωὴ της, νὰνοίξῃ τὸν σκοτεινὸ κι' ἀραχνιασμένο ἐλληνικὸ γυναικωνίτη, ὥστε νὰ μπῆ ἀέρας καὶ ἥλιος, καὶ νὰ ρίξῃ γιὰ πάντα, μαζί μὲ τίς προλήψεις, τὰ καφάσια του. Σ' αὐτὴ τὴ «χειραφεσία» ἔτειναν ἔλες τῆς οἱ ἐνέργειες, ἔλες τῆς οἱ ὁμιλίες, ἔλα τῆς τὰ ἰδρύματα κι' ἔλα τῆς τὰ δημοσιεύματα. πενήντα ὀλάκερα χρόνια. Ἰδρυσε τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυ-

ριῶν». ποὺ τὴν ἔβγαζε καθ' ἑβδομάδα ἀπὸ τὸ 1886 ὡς τὸ 1918—τὸ κυριώτερο ὄργανο τῆς «χειραφεσίας». Ἐγράφε μὲ τὸν ἴδιον σκοπὸ τὴν «Ἱστορία τῆς Γυναικός», ἔγραφε ἀκόμα προπαγανδιστικὰ μυθιστορήματα («Ἡ Χειραφετημένη») καὶ θεατρικὰ ἔργα. Στὸ τέλος, κορύφωμα τῆς δράσης της, Ἰδρυσε τὸ περίφημο «Ἄδικοιο τῶν Ἑλληνίδων». Καὶ νίκησε. Γιατὶ ὁ ἀγῶνας της ἦταν δίκαιος, νόμιμος, κι' ἀκόμα γιατί ἢ ἀπόστολος τῆς χειραφεσίας ἦταν μετριοπαθὴς καὶ δὲν ζητοῦσε ὑπερβολὲς κι' ἀκρότητες. Τὸ 1937, ἔταν γιόρτασε τὰ Πενήντάρχρονα τοῦ σταδίου της, ἢ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν τὴν ἐτίμησε μὲ τὸ ἄργυρὸ της μεταλλιο. Μὰ καὶ τὸ χρυσὸ θὰ τῆς ἀξίζε... Σὲς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

9.

Στὸν κῆπο, μένει ἀκόμα ἓνας πάγκος ἄβαφος. Ὁ μπαμπὰς θὰ τὸν ἔβαφε τὸ δειλινὸ. Ἀλλὰ ἡ Λιλὴ σκέπτεται πὼς μπορεί νὰ τὸν βάψῃ αὐτὴ, μὲ τὴ βοήθεια πάντα τοῦ Παυλῆ, καὶ νὰ ξεκουραστῇ ὁ μπαμπὰς ἔταν θὰ γυρίσῃ κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἐργασία του. Μπογιά ὑπῆρχε σ' ἓνα δοχεῖο, καθὼς καὶ δυὸ πιπέλλα.

Ὁ Παυλῆς δέχεται τὴν πρόταση κατενθουσιασμένος. Ἐμπρός, ἄς βάψουν καὶ τὸν πάγκο! Ναι, ἀλλὰ ὁ Ρικ κι' ὁ Ράκ ποὺ χαλοῦν τὸν κόσμο στὴν κάμαρα ποὺ τοὺς ἔχουν κλεισεί; Μυρίσθηκαν, φαίνεται, πὼς τὰ παιδιὰ θὰ βροῦν στὸν κῆπο γιὰ καινούργια... παιχνίδια, καὶ θέλουν καὶ καλὰ νὰ τοὺς πάρουν μαζί τους.

— Γάβ! γάβ! ἀνοίξετε μας! Δὲν μᾶς λυπάστε; Καὶ τὰ παιδιὰ λυπήθηκαν τὰ καυμένα τὰ σκυλάκια ποὺ ἔκαναν ἔτσι.

— Ἄς τοὺς ἀνοίξουμε... ὁ κῆπος εἶναι μεγάλος... τί θὰ κάμουν; εἶπε ἡ Λιλὴ.

— Κι' ἢ μπογιά δὲν τρώγεται ὡς τὰ γαλιάνια, πρόσθεσε ὁ Παυλῆς, οὔτε ὡς τὴν πῆττα! Τοὺς ἀνοίξαν. Κι' ὁ Ρικ κι' ὁ Ράκ ὄρμησαν ὡς τρελλοί. Ἄλευρο-γύρισαν πρῶτα στὸν κῆπο καὶ καταστάλαξαν στὸν πάγκο ποὺ τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ τὸν βάψουν. Ἐκεῖ πιά ἔγινε τὸ μεγάλο κακὸ. Ὁ Ρικ ἀναποδογύρισε τὸ δοχεῖο μὲ τὴ μπογιά, κι' ὁ Ράκ ἄρπαξε στὸ στόμα του ἓνα πιπέλλο βουτημένο κι' ἀρχίσε νὰ τὸ παίξῃ. Θέ μου! τίποτε δὲν ἔμεινε ὀλόγυρα ἀπιτσιλιετο κι' ἔβαφο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πάγκο. Ἀκόμα καὶ στὸν τοῖχο ἔφτασαν οἱ πιτσιλιές. Τί ἤθελαν νὰ ἐλευθερώσουν τὸν Ρικ καὶ τὸν Ράκ πρὶν τελειώσουν τὴ δουλειὰ τους; Δὲν τοὺς ἤξεραν; . . . (Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Μόλις σταμάτησε η μηχανή της «Ελπίδος» άμέσως οι άχθοφόροι αυτοί με το μπρούτζινο πρόσωπο και τα γυμνά πόδια άφρμησαν εύκλινητοι άπό παντού κι έμπήκαν στο πλοίο. Φορούσαν ένα πανταλόνι κοντό ως τα γόνατα άπό σταχτί ύφανμα, βρώμικο και κακοφτιασμένο πουκάμισο και κόκκινο φέσι. Κι έβλεπν την ώρα φώναζαν.

Φυσικά επειδή ο Γιάννης και τ' άδελφια του δεν είχαν άποσκευές, οι βίσαροι τους άφησαν ήσυχους.

Ο Γιάννης στάθηκε και περίμενε να πύση ο θόρυβος, και ή ταραχή που έκαναν οι έπιβάτες που άφηκαν το πλοίο. Έτσιρα πήγε να βρή τα τρία ζώα του και ν' άποχαρτεήση τον πλοίαρχο.

— Καλά-καλά παιδί μου, του είπεν αυτός, διακόπτοντας τον Γιάννη που τον εύχαρίστησε θερμά. Στο καλό μικρέ μου, και καλήν άντάμωση. Έχε γεια και καλήν έπιτυχία. Άλήθεια, να μην τ' ξεχάσης: Άύριο στις έξ άκριβώς θα σαλπάρω. Άν λοιπόν θα ήθελες να γυρίσης, ή να παραγγείλγς τίποτε στον Μάριο Γαστάλδη θα μ' εύρης έλη την ήμέρα στο Καφενείο της Άντιβασιλείας. Και μεταξύ τέσσερις και πέντε θα με βρης ή έδώ ή στο πλοίο. Κοίταξε καλά να μην ξεχάσης την ώρα. Άύριο στις έξη άκριβώς θα σηκώσουμε άγκυρα.

Έτσι τα παιδιά προχώρησαν προς στην σκάλα του βαποριού κι έτοιμάσθηκαν να κατέβουν. Ο Φραγκίσκος και ο Μιχαλάκης είχαν κι έλας κατεβή στην βάρκα βασιτώντας στην άγκαλιά τους τον Άλη, τον Κίτσο και τον Κοκκό. Ο ύποπλοίαρχος βοηθούσε τον Γιάννη να κατέβη κι αυτός, αλλά τα σκαλοπάτια ήσαν πολύ στενά και καθώς ο Γιάννης έβαλε το πόδι του στην βάρκα, ή βάρκα έκανε ξαφνικά πίσω, τρακάρισε με μίαν άλλη και το κακόμοιρο παιδί ξεφεύγοντας άπό τα χέρια του ύποπλοίαρχου, κατακόλλησε στη θάλασσα ανάμεσα της βάρκας και του βαποριού. Για ένα δευτερόλεπτο έλοι τα είχαν ασπίσει. Έτσιρα ο βαρκάρης έκανε να πηδήση στη θάλασσα και να βγάλη τον μικρό ναυαγό. Άλλά πριν προφθάση να τ' άναη, ο γενναίος Άλγης βρέθηκε έξαφνα μ' ένα πήδημα στο νερό και άρπαξε με τα δόντια το νέο του κύριο, βασιτώντας τον καλά άπό το πίσω μέρος του παντελονιού του.

Ο καυμένος ο Γιάννης δεν είχε

χάσει τις αισθήσεις του γιατί δεν έμεινε πολλήν ώρα στη θάλασσα. Έίχε πιει όμως άρκετό νερό και τα ρούχα του είχαν γίνει φυσικά μούσκεμμα! Ο ύποπλοίαρχος, που ήταν μπροστά στη διάσωση του Γιάννη, άνέβασε πάλι τα παιδιά στην «Ελπίδα» για να συνέλθη λίγο ο μικρός και ν' αλλάξη ρούχα.

Το κακό ήταν που τα παιδιά ετι είχαν τα φορούσαν κι έτσι ο ύποπλοίαρχος βρέθηκε σε δύσκολη θέση μη ξέροντας τί να κάνει. Έτέλος μετά πολλά βρήκε ένα ναυόπουλο που είχε το ίδιο σχεδόν άνάστημα με τον Γιάννη. Πήρε λοιπόν μιά άλλαξιά ρούχα άπ' αυτό και έβδωσε του Καστέρα να τ' άφορέση.

Το μόνο που έλειπε τώρα ήταν κάτι για τ' κεφάλι, γιατί ο κουκος του Γιάννη είχε μείνει στη θάλασσα. Άλλά κι αυτή τή φορά ο ύποπλοίαρχος τ' άκατέφερε. Στην καμπίνα του ήθερε ένα κοκκίνο που τ' ήταν πάρα πολύ μικρός, έρχόταν έτσι πολύ καλά στο κεφάλι του μικρού Γιάννη.

Άφου ο Γιάννης ήρθε πάλι στον έαυτό του εύχαρίστησε τον περιποιητικό πλοίαρχο και του ύποσχέθηκε πως θάρχόταν την άλλη μέρα να φέρη τα ξένα ρούχα και να πάρη πίσω τα δικά του. Έτσιρα πήρε τ' άδελφια του και πήγαν πάλι στην σκάλα για να βγαυν στη ξηρά. Εύτυχώς έτούτη τή φορά δεν συνέθηκε τίποτε. Τα παιδιά κατέβηκαν στην βάρκα και σε λίγο έβγαίαναν στην προκυμαία μπρός στο Τελωνείο.

Μόλις τα τρία παληκαράκια μας πάτησαν για πρώτη φορά το χώμα της Άλγερίας αισθάνθηκαν μεγάλο ξαλάφρωμα και χαρά. Τα βάζανά τους τέλειωναν πιά. Σε λίγο θάβριζαν το θείο τους, που βέβαια θα τ' άδεχόταν μ' άνοιχτή άγκαλιά σε νάτανε παιδιά του. Άλλά και τα τρία ζώα φαίνονταν κι αυτά κατευχαριστήμένα και χαιρετούσαν την καινούργια τους πατρίδα καθένα με τον δικό του τρόπο. Ο Άλγης, ο παλληκαράς Άλγης, πηδούσε άπό την χαρά του τρέχοντας άπάνω-κάτου, ο Κίττος έκανε λογίων λογίων νοστιμώτατους μορφασιμούς, ενώ ο Κοκκός καθόταν ήσυχος κι έδειχνε τή χαρά του μόνον με την φωνή του, όχι όμως δυνατά αλλά σιγά-σιγά.

Ο Γιάννης έπροχώρησε κι οί δυό του άδελφοί τον άκολούθησαν. Πέρασαν ανάμεσα άπό σωρούς βαρέλια, κασσόνια και διάφορα έμπορεύματα. Έτσι καθώς προχωρούσαν συναντούσαν κάθε λογής άνθρώπους άπ' έλες τις φυλές που βρίσκονταν στην Άλγερία.

Μαυριτανοί, κομφοί και έλο χάρη με τ' άμορφο σαρκί τους και την άνοιχτόχρωμη φορετιά τους με τα άναριθμητα κουμπιά. Άράπηδες και Καθόλοι λιγώτερο κομφοί και λιγώτερο καθαροί αλλά πολύ περισσότερο περιέργοι με τ' άκουρελιάρικο μπουρούζι τους μέσα στο όποιο τυλίγονταν με μεγαλοπρέπεια. Ίουδαίοι που τους καταλάβαινε κανείς εύκολα γιατί φορούσαν μαύρο σαρκί. Νέγροι με μάτια κατακόκκινα άπό τ' άν νόματα με άσπρουλιάρικα χείλια που τ' άβαστούν πάντοτε σχεδόν άνοιχτά με βλακώδικο χαμόγελο. Έκτός άπ' αυτούς βρίσκονταν άκόμη εκεί κι ένα πλήθος Εύρωπαιοί άπ' όλα τ' άθνη που διάφορα περιστασιακά της ζωής, τους είχαν ρίξει στον φιλόξενο έτούτον τόπο.

Οί τρεις φίλοι μας κοίταζαν τους διάφορους αυτούς άνθρώπους κι είχαν ασπίσει. Έόσο τους έφαινονταν περιέργοι. Άλλά και οι διάφοροι αυτοί άνθρώποι παρατηρούσαν με περιέργεια τα τρία παιδιά και τα τρία τους ζώα. Μόλις οι μικροί φάνηκαν στην πλατεία, πλήθος άνθρώποι έτρεξαν πίσω τους και τ' άρακολούθησαν μ' άνοιχτό στόμα. Όλα τα παιδιά του δρόμου, όσα βρίσκονταν στην πλατεία, όλα τ' άγουλεύδ, όπως τ' άν οι Άλγερίνοι, περικύκλωσαν σάν μικρά πουλιά τους τρεις φίλους μας.

Μέσα σ' όλον εκείνο τ' άκόμο ο Γιάννης δεν τ' άχασε: πήρε τα άδελφια του άπό τ' άχέρι, πέρασε την πλατεία όσο πιό γρήγορα μπορούσε να μπόυνε στον ποώτο δρόμο που βρέθηκε μπροστά τους της έδοθ Ράδ Άζούυ. Στο τέλος του δρόμου είδε ένα καφενείο, και για να γλυτώση άπό τ' άγουλεύδ, που τους παρακολούθησαν, τρύπησε σ' αυτό. Έκει παράγγειλε τρεις καφέδες με τ' άλά κι άφου ο καφετζής τους έφερε, τ' άν ρώτησε για τ' άν θείο τους:

— Δέν μου λέτε σ' άς παρακαλώ, μήπως ξέρετε τ' άν θείο μου Θωμά Καστέρα;

— Τ' άν Θωμά Καστέρα; είπε ο καφετζής: δέν τ' άνωρίζω. Και τί δουλειά κάνει αυτός ο κύριος;

— Δέν ξέρω.

— Τί λογής άνθρωπος είναι; Ψηλός ή κοντός; Μαυριδερός ή ξανθός;

— Ποτέ μου δέν τ' άν είδα.

— Τότε λοιπόν, παιδάκι μου, έχεις μεγάλην έλπίδα να μην τ' άν βρης πατέ σου. Τ' άλγερί είναι μεγάλη πολιτεία. Έχει πάνω άπό πενήντα δύο χιλιάδες. Τ' άξέρεις, παιδί μου; Μέσα σε τόσο λαό να ζητάς να βρης έναν άνθρωπο που δέν άντίκρισες ποτέ

σου, δέν μου φαίνεται και τόσο εύκολο πράγμα!

Ο Γιάννης άκούγοντας αυτά έμεινε σάν άποδολωμένος, γιατί ποτέ του δέν περίμενε ένα τέτοιο μπερδεμα. Φαγτάζονταν άπλούστατα πως τ' Άλγέρι ήταν σάν τ' άχωριό του, που έλοι οι χωρικοί γνωρίζονταν άναμεταξύ τους, και που ο κάθε διαβάτης, άν τ' άν ρωτούσε κανείς ή ά ήξερε να πη που καθόταν ο Θωμάς Καστέρα. Ο καφετζής σάν είδε την ταραχή του Γιάννη τ' άν είπε:

— Το καλλίτερο που έχεις να κάνης, παιδί μου, είναι να π' άς να ρωτήσης την άστυνομία. Μόνον τ' άν καλό που σου θέλω, είπε, ν' άφήσης έδώ τ' άζώα σου, άν δέν θέλγς να σε πάρουν τ' άν κατόπιν οι μάγκες, οι γιαουλέδες. Όταν γυρίσης άπό την άστυνομία τ' άν παίρνεις. Εγώ πάλι θα σου δώσω ένα γκουλεύδ και θα σε πηγαίνη όπου θελήσης να π' άς.

(Άκολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΤΡΙΚΟΣ

— Άχ, φωνάζει ή μαμμά, κρέμα τ' άφραϊά μου χρυσάνθεμα! ποίος τ' άνοψε έτσι, μικρά μπουμπούκια άκόμα;

Ο Άντρίκος τ' άκούει και ζαρώνεται. Άν και δέν είναι άκόμα δυό χρονών, καταλαβαίνει πως δέν έκαμε καλά να πάρη τ' άλουλούδια για μπαλλίτσες. Μά δέν φταίει και τόσο. Έτσι στρογγυλά και πολύχρωμα που είναι τ' άμπουμπούκια άπό τ' ά χρυσάνθεμα, δέ μοιάζουν σάν μπαλλίτσες:

Μά τί ιστορίες σκαρώνει ο Άντρί-

Ο Άντρίκος είναι λαίμαργος

κος! Θέλει έξαφνα να φθάση κάτι και δυσκολεύεται; δέν τ' ά χάνει καθόλου. Σηκώνεται πρώτα στα δάχτυλάκια του και τεντώνεται, τεντώνεται όσο μπορεί: μά σάν έδη πως κι έτσι δέν φτάνει, τρέχει και παίρνει ένα σκαμνάκι, στην άνάγκη και κανένα μαξιλάρι άνεβαίνει έπάνω κι έπιτέλους φτάνει εκείνο που θέλει. Έτσι βρίσκει τ' άκουτί που έχει ή μαμμά τις σοκολάτες, έτσι φτάνει άπό τ' ά μπουφέ και τις μπανάνες που τ' άν άρέσουν πολύ. (Ο Άντρίκος, σημειώστε, ζη σε κάποια πόλη της Άφρικής, όπου είναι πολλοί Έλληνες).

Είναι λαίμαργος, είναι όμως και καλόψυχος. Στο άπογευματινό τσάι ζητάει κι άλλο κέικ, «κίκο κέικ, λέει, κίκο», μά μη νομίζετε πως τ' ά

Ο Άντρίκος γυρεύει κι άλλο κέικ...

Ο Άντρίκος δίνει κέικ στ' Άραπάκι

ζουν για να είδοποιήσουν έλο τ' ά στράτευμα πως κάποιος κίνδυνος πλησιάζει. Μά ο καυμένος ο Άντρίκος, που άγαπάει όλα τ' ά πλάσματα του καλού Θεού, δέ μπορούσε να φαντασθή πως τ' ά μερμήγκια τ' άν πήραν για έχθρο, κι έτσι ξένοικιστος προχώρησε μέσα σ' αυτά. Ξαφνιάστηκε όμως πολύ όταν τ' ά μερμήγκια άνέβηκαν στα ποδαράκια του και τ' άν δάγκασαν. «Κακά μύγκια», είπε κλαίοντας ο Άντρίκος, και άίγουρα άπό δώ και πέρα θάνατι πιό προσηκτικός μαζί τους.

Η ΘΕΙΑ ΛΟΥΛΑ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΞΥΡΙΣΜΑΤΟΣ

Πολλά διηγούνται για τή φιλαργυρία των Σκωτσέζων. Έν' άπό τ' ά πιο χαριτωμένα είναι κι αυτό:

Σε κάποια πόλη της Σκωτίας ζούσαν τέσσερις άδελφοί. Κάποτε ο ένας άπ' αυτούς ξενιτεβήθηκε. Κι όταν μετά χρόνια γύρισε στην πατρίδα του, είδε στο σταθμό του σιδηροδρόμου να τρέχουν προς αυτόν με χαρά τρεις άγνωστοι, με κάτι γενειάδες ως την κοιλιά. Με δυσκολία τους άναγνώρισε: ήταν οι τρεις άδελφοί του!

— Μπρέ σε; τ' άν είπε, πως γινηκάτε έτσι; τί γένεια είναι αυτά;

— Ά, για τ' ά γένεια μας έσο φταίει! τ' άν άποκρίθηκαν μ' ένα στόμα. Πήρες μαζί σου τή μηχανή τ' άν ξυρίσματος. Τ' άν έφερες; Έ, τώρα θα ξυρισθούμε και μετς.

